

Με φωνάζουν Κίτσα. Γεννήθηκα στην επαρχία. Σε μια από τις γειτονιές του Πύργου Ηλείας. Με βάπτισαν Κυριακή και το επώνυμό μου είναι Τούμπα. Καθόλου τυχαίο, αφού έφερα τη ζωή μου κυριολεκτικά... τούμπα. Από μικρή ήθελα να έχω τον απόλυτο έλεγχο της ζωής μου.

Ο πατέρας μου, ο Θόδωρας Τούμπας, μεγαλοαγρότης της περιοχής, γύρευε να με αρραβωνιάσει με τον συνέταιρό του... Μα τη βραδιά του αρραβώνα την κοπάνησα χωρίς να καταλάβει κανείς τίποτα... Δυο ρούχα σε μια βαλίτσα και μην την είδατε την Κίτσα... Άλλα όνειρα είχα εγώ βλέπεις για τη ζωή μου...

Έχω ήδη προσπεράσει τα 40 και από την παλιά μου ζωή το μόνο που κράτησα ήταν τα αγαπημένα μου περιοδικά, το POMANTZO και το NTOMINO... Εκείνα τα περιοδικά με τα φανταχτερά εξώφυλλα και τις ρομαντικές ιστορίες. Τα βράδια πριν κοιμηθώ, φανταζόμουν τον εαυτό μου να φιγουράρει σ' ένα από αυτά τα γυαλιστερά εξώφυλλα. Καλύτερες ήταν οι άλλες δηλαδή; Ήμουν ομορφούλα, είχα και καλούτσικη φωνή και ξεκίνησα να τραγουδώ στα τοπικά πανηγύρια, για να τα βγάλω πέρα, μακριά από τον Πύργο και τα χωράφια του πατέρα μου. Γρήγορα βέβαια κατάλαβα, ότι κανείς δεν πάει μπροστά στη ζωή κρατώντας τον σταυρό στο χέρι και έτσι πορεύτηκα...

Τα βήματά μου με οδήγησαν γοργά στην Αθήνα. Εκεί θα προσπαθούσα με κάθε κόστος να πετύχω. Εκεί! Στην κακόφημη Τρούμπα. Εκεί έμαθα να παίρνω αυτό που θέλω, πατώντας ακόμα και επί πτωμάτων.

Νοίκιασα ένα δωμάτιο στις Τζιτζιφιές. Η σπιτονοικοκυρά μου -πόσο καλή γυναίκα μα και πόσο χαζή- η κυρά Πόπη. Χήρα, μοδίστρα στο επάγγελμα, της πρότεινα να δουλέψει μαζί μου στην Τρούμπα, μα εκείνη ήθελε να μεγαλώσει την κόρη της με τον γνωστό σταυρό στο χέρι... Αμ δε πας κυρά Πόπη έτσι μπροστά!

Στην Τρούμπα έπιασα δουλειά στο καμπαρέ Black Cat. Εκεί γνώρισα τον Νώντα, όταν πέρασε την πόρτα, νεαρός ακόμη με το μπουζούκι του, να γυρέψει δουλειά... Το αφεντικό τον άκουσε να παίζει και τον προσέλαβε το ίδιο βράδυ στην ορχήστρα. Από την αρχή φάνηκε ότι ο Νώντας ενδιαφερόταν για μένα... Εγώ πάλι ενδιαφερόμουν μόνο για την Κίτσα. Εκείνος ξεκίνησε να μου γράφει τραγούδια και εγώ ν' ανέχομαι τα σαλιαρίσματά του, περιμένοντας να γράψει την επιτυχία που θα με έβγαζε για πάντα από τον βούρκο και την αφάνεια... Ο Νώντας συνέχισε

να μου γράφει τραγούδια ακόμα και, όταν τον πήρε ο Καζαντζίδης σε μεγαλύτερη πίστα και έμεινε στο πλάι του μερικά χρόνια...

Μεγαλύτερο όνειρό μου... Να βάλω λαμέ και να τραγουδήσω σαν τη Μαρινέλλα στη Eurovision... Αυτή δεν τα κατάφερε να κερδίσει βέβαια με το «*Λίγο κρασί, λίγο θάλασσα και το αγόρι μου*», εγώ όμως θα πάω στον διαγωνισμό με δυο λουλουδούδες και μερικές χιλιάδες πιάτα και να δεις τότε σε πόση ώρα θα φέρω την πρωτιά στην Αθήνα... Αυτό βέβαια θέλει φράγκα...